

11

pravidlo

Po trati 2014

kód stanoviště

OBZERSTVI

K vyluštění některých šifer mohou být třeba řešení nebo zadání šifer předchozích nebo další informace, které s hrou souvisejí a hráči s nimi byli seznámeni, nebo u nichž je odůvodněné předpokládat, že jsou hráčům známy.

Vilma a Uršula se snaží najít další šifru, ale nedaří se jim, tak se rozdělí.

Vilma se vydává po vedlejší silnici na jih. Po chvíli přichází k velmi husté zástavbě, kde nalevo žije spousta zvířátek, Vilma se dlouho nezdržuje, prosmýkne se serpentinou a pokračuje k jihu. Na konci zástavby chvíli zasněně sleduje cválající koně, za nimiž je odbočka doprava, Vilma ale pokračuje rovně a zanedlouho narazí na schod. Co to? Schod na silnici? Ještě chvíli putuje po hlavní silnici, když přichází vyšší schod a za ním hluboké skalnaté údolí. A zase schod – za ním se cesta najednou znatelně rozšiřuje a je samá zatáčka. Vilma se začíná nudit, z letargie ji probouzí schod a pak zeď. Silničářům to tu výškově nějak nevyšlo. Ztěžka vyleze nahoru, kde to vypadá jako parkoviště – silnice je zase hodně široká. Vilma pokračuje a o kus dál pod obrovským mostem zakopává o podezřele páchnoucí sud. Po chvíli se přiblíží ke hradu, u něhož na křižovatce hlavní silnice pokračuje doleva, Vilma se však rozhodne odbočit vpravo. Cesta se rychle zúží, klikatí se, prochází několika menšími zástavbami a občas z ní odbočí pěšina. Vilma se snaží volit tu nejširší cestu, aby se někde neztratila. Mine velkou zříceninu hradu, za kterou následuje několik zvláštních domečků ze sirek. Přibývá lesa, a ten houstne, cesta se pořád zužuje, až Vilma dorazí na rozcestí u Jirsáků. Ze dvou téměř rovnocenných cest si vybírá tu přímou, ale později skuhrá, protože je poměrně kamenitá a špatně se po ní jde. Ale co naplat, vracet už se přece nebude. Přelézá další balvany, a to ji vyčerpává. Nakonec dojde k malé osadě, kde se cesta opět rozvětjuje, ale Vilma dál nejde – už nemůže.

Uršula na křižovatce mává Vilmě a kráčí na východ po hlavní. Cesta tady tedy moc krásná není, všude samé továrny a chemičky, vede ale skoro po rovině, a tak rychle utíká. Ani nikde kolem není vidět žádný větší kopec, jenže Uršula netuší, že to se brzy změní. Občas Uršula překročí menší schůdek, ale nic tak velkého, jako potkala Vilma. Na rozcestích se moc nerozhlíží a sleduje stále hlavní silnici. Po delší chvíli dojde tou vcelku nudnou cestou až k velké zástavbě, kde se cesta stáčí doleva a následuje další a hezčí velká zástavba. Tam u jakési erotické sochy odbočuje široká cesta vpravo, ale Uršula se nenechá zlákat a pokračuje po hlavní. Cestuje však už dlouho a začíná přemýšlet, že by mohla někde sejít. Po chvíli se nabízí hned dvě odbočky doprava – Uršula si vybírá raději až druhou v pořadí. A zvolila určitě dobře, míjí obrovský rybník a kousek za ním potká milou babičku, která jí poradí, kam dál. Kolem cesty se začínají zvedat kopečky a kopce, jsou čím dál vyšší a na některé z nich dokonce vedou lanovky. Cesta je dost úzká a Uršula se po chvíli ocitá v obrovském údolí. Vypadá to, že dál se jít nedá, všude jsou strmé svahy. Uršula leze cestičkou po čtyřech nahoru, šplhá po kamenech, ale je jí zima – leží tu ještě hodně sněhu. Pěšina se postupně úplně ztrácí. Uršula je na hranici svých sil a padá vyčerpáním na zem.

Náhle se dívky navzájem spatří. Vůbec nechápou, jak se mohly potkat – šly přeci každá úplně jiným směrem. A tak přemýšlí, jestli tu někde není ukrytá ta šifra.